

[Brixtofte]

I en række kommuner i landet er der oprettet legestuer til børn, som ellers ikke er i pleje, men som kan komme sammen for at lege med jævnaldrende børn.

Legestuerne, der drives økonomisk sammenlignet med børnehaver og vuggestuer, har opfyldt et stort behov for mange børn for at være sammen med andre børn. Det er et værdifuldt alternativ til de traditionelle pasningsordninger, hvilket der også peges på i debatbogen fra Kommunernes Landsforening, maj 1980, hvor der står side 31: »Det bør overvejes, hvordan det offentlige eventuelt kan støtte familier, som enten inden for den enkelte familie eller i fællesskab vil etablere pasningsordning«.

Ifølge artikler i Horsens Folkeblad 13. og 14. august i år er der nu risiko for, at mange af disse legestuer mister offentlige tilskud som følge af, at socialstyrelsen til Give kommune har udtalt, at bistandsloven ikke hjemlede mulighed for tilskud.

Dette er urimeligt, idet der er tale om meget billige ordninger for det offentlige sammenlignet med institutionerne i øvrigt. Dernæst er der f. eks. inden for fritidslovens områder muligheder for at yde medlemstilskud til idrætsforeninger etc., selv om loven udtrykkeligt nævner, at der skal oprettes interessegrupper. Derfor burde der analogt på bistandslovområdet være adgang til at finde kommunale ordninger, selv om legestuer ikke specielt er nævnt i bistandsloven, jfr. at der ikke står foreninger i fritidsloven, men interessegrupper.

Er det alligevel en korrekt afgørelse, som socialstyrelsen har truffet, bør ministeren gribe ind og lave om på reglerne.

Besvarelse (9/9 80):

Socialministeren (Ritt Bjerregaard):

Socialstyrelsen har i et svar til Give kommune i efteråret 1979 meddelt Give kommune, at de pågældende legestuer må betragtes som socialpædagogiske foranstaltninger for børn. Det følger af bistandsloven, at sådanne foranstaltninger enten må drives som selvvejende institutioner, med hvilke der indgås overenskomst, således at udgifterne afholdes af det offentlige, eller må drives helt privat uden offentlige midler, men med tilladelse til oprettelse og drift fra det sociale udvalg. Der

henvises herved til bestemmelserne i lovens §§ 69 og 63.

Dette indebærer, at udgifterne ved driften af legestuerne vil blive delt ligeligt mellem stat og kommune, såfremt foranstaltningerne drives som institutioner i bistandslovens forstand. Da de retningslinjer, der findes for institutioner under denne lov, i vidt omfang alene er vejledende, og da de i øvrigt er meget smidige, vil der normalt være mulighed for at tage hensyn til specielle forhold på stedet ved udformningen af overenskomsten med kommunen.

Såfremt foranstaltningerne ikke ønskes omfattet af bistandslovens daginstitutionsregler, følger det af lovens regler, at der ikke er mulighed for at yde offentlig støtte til disse foranstaltninger.

Det tilføjes, at der i løbet af kort tid kan forventes udarbejdet et samlet oplæg fra socialstyrelsen til socialministeriet om pasningsordninger af bl. a. den her omhandlede karakter, og at ministeriet i forbindelse hermed vil tage op til overvejelse, hvordan styrelsen kan yde vejledning om disse foranstaltningers indpasning under reglerne i bistandsloven.

Spm. nr. 1239

Til *justitsministeren* (3/9 80) af:

Mølgaard (DR):

»Kan ministeren garantere, at retssikkerheden, for så vidt angår sikkerhed mod misbrug af offentlige registre grundet myndigheders lovstridende behandling af disse, ikke mindskes, efter at den forebyggende effekt af journalisters afslørende virksomhed af sådan kan befrygtes alvorligt indskrænket, nu da der er rejst anklage mod et par journalister, der udelukkende for afsløring af myndighedsmisbrug og ikke for misbrug af fortrolige registeroplysninger er kommet i besiddelse af sådanne ved at udgive sig som myndighedspersoner?«

Begrundelse

Uanset det principielt forkerte i, at nogen udgiver sig for andre end sig selv, må formålet med sådanne fremgangsmåder bedømmes konkret, og den hensigt, et par medarbejdere ved bladet København har haft med at udgive sig som politimand respektive læge, hvil-